

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

J. V. U. (Y. U.), nar. X, st. příslušnost Ruská federace,
bytem X
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. srpna 2022, č. j. MV-12125-3/SO-2022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 12. října 2022 žalobu dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) proti rozhodnutí ze dne 9. srpna 2022 (žalobkyni doručeno dne 11. srpna 2022) č. j. MV-112125-3/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), neboť tvrdí, že byla na svých právech zkrácena přímo úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva a povinnosti.
2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. května 2022, č. j. MV-10536-11/VS-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.
3. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 23. května 2022 včasný rozklad. Napadeným rozhodnutím byl rozklad žalobkyně zamítnut

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně ve svém žalobní námitce tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení českého státního občanství, včetně podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“), neboť má za to, že její nedoplatek na VZP z činnosti OSVČ není možné považovat za závažné narušení povinnosti ve smyslu tohoto ustanovení, a tudíž za důvod pro zamítnutí žádosti o české státní občanství. I v případě, že by její pochybení mělo být kvalifikované jako závažné, má za to, že minimálně splňuje okolnosti pro prominutí této podmínky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství.
5. Žalobkyně s ohledem na složitost úpravy odvodů v České republice měla na tuto agendu najatou poradkyni, která ji bohužel neupozornila na povinnost odvádět zdravotní pojištění i z vedlejší činnosti jako OSVČ. Žalobkyně má však za to, že v jejím případě z okolností vyplývá nízká společenská nebezpečnost pochybení, absentuje zde zlý úmysl žalobkyně a způsobený škodlivý následek byl odstraněn a od té doby žalobkyně již postupuje v souladu s veškerými svými povinnostmi (jak bylo také v odvolacím řízení doloženo). Byť toto pochybení trvalo delší dobu, mělo původ v jednorázovém pochybení spočívající v nevědomosti o nutnosti odvádět zdravotní pojištění i z vedlejší činnosti.
6. Žalobkyně dále rozporuje argument, že je rozhodné odstranění škodlivého následku jen ke dni podání žádosti. Toto ze zákona nevyplývá. Správní orgány obou stupňů tak nezákonně rozšiřují podmínky pro udělení českého státního občanství.
7. Pokud jde o samotné správní uvážení, jehož prostřednictvím je o splnění podmínek, resp. o samotném udělení státního občanství rozhodováno, Nejvyšší správní soud jednoznačně potvrzuje, že toto nemůže být nikdy absolutní. V této souvislosti žalobkyně uvádí, že smysl správního uvážení spočívá v jeho objektivizovaném uplatňování. Proto správní uvážení nemůže znamenat libovůli správních orgánů a vést k jejich objektivně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepodloženým závěrům (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 12/2003 ze dne 15. října 2003). Právě se zřetelem ke skutečnosti, že absolutně neomezené správní uvážení je v demokratickém státě nepřípustné, vyžaduje zvýšenou pozornost stanovení nepřekročitelných mezí a podmínek řádné aplikace volné úvahy.

8. V rámci celého rozhodnutí je pak patrný značně formalistický přístup správního orgánu. Přepjatý formalismus je pak konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu.
9. Podáním ze dne 23. listopadu 2022 se k žalobě vyjádřil žalovaný v tom smyslu, že navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta. Dle žalovaného bylo v rámci skutkového stavu dostatečně prokázáno, že žalobkyně neodváděla v období od 20. prosince 2017 do 20. prosince 2020 (dále jen „rozhodné období“), řádně a včas pravidelné zálohy na veřejném zdravotním pojištění, k jejichž odvodu byla jako osoba samostatně výdělečně činná povinna.
10. Obecně řečeno, pokud se chce žadatel o státní občanství České republiky stát jejím občanem, tak to pro něj znamená nejen příliv práv, ale i povinností, přičemž povinnost odvádět zálohy na veřejném zdravotním pojištění prokazuje dostatečnou integraci ve společnosti a respekt k solidárnímu systému veřejného zdravotního pojištění. Této odpovědnosti se nelze ani „zbavit“ s pouhým poukazem na nesprávnou radu od účetní (či poradkyně, žalobkyně užívá oba pojmy). Tedy i za předpokladu chybné rady by se nejednalo o polehčující okolnost, neboť každý je odpovědný za svá rozhodnutí (o to více uvedené platí pro podnikatele).
11. Žalovaný setrvává na splnění všech povinností nejpozději ke dni podání žádosti. V opačném případě by žadatelé o státní občanství České republiky nemuseli plnit své povinnosti po celé rozhodné období, a pouze by vyčkávali na případnou výzvu ze strany správního orgánu, aby dlužnou částku uhradili. Po této úhradě by se odvolávali na liberační důvod v § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky, což by šlo proti smyslu a účelu zákona o státním občanství České republiky, neboť by nebylo možné hovořit o dostatečné integraci žadatele o státní občanství České republiky do české společnosti.
12. K liberačnímu důvodu v § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky žalovaný sděluje, že z dikce tohoto ustanovení („může být prominuto“) je zřejmé, že na toto prominutí není právní nárok ani za předpokladu, že žalobkyně odstranila způsobený škodlivý následek nebo učinila účinná opatření k jeho odstranění. Správní orgán prvního stupně i ministr vnitra v rámci správního uvážení dostatečně a srozumitelně odůvodnily, proč nepřistoupily k prominutí splnění této podmínky.
13. Co se týká přepjatého formalismu, tak jak správní orgán prvního stupně, tak ministr vnitra vycházeli při výkladu předmětných ustanovení ze smyslu a účelu této právní úpravy, přičemž v rámci správního uvážení odůvodnili, proč žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, a proč nepřistoupili k prominutí splnění této podmínky podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky. Pokud žalobkyně během rozhodného období nesplnila jako osoba samostatně výdělečně činná svou ohlašovací povinnost, a svůj dluh splnila až po oznámení ze strany správního orgánu I. stupně, tak nelze hovořit ze strany správních orgánů o přepjatém formalismu.

14. Závěrem žalovaný dodal, že většinu námitek žalobkyně užila již v rámci podaného rozkladu, přičemž ty byly vypořádány v rámci napadeného rozhodnutí. Taktéž připomněl, že (viz naposledy např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. srpna 2022, č. j. 6 A 89/2020-26) ze strany správního soudu byly zamítnuty žaloby, kde výše dlužné částky v rozhodném období nedosahovala takové výše, jako tomu bylo u žalobkyně.
15. Při jednání dne 10. 1. 2024 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal.
17. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství: *„Státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.“*
20. Dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství: *„Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.“*
21. Dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství: *„Splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.“*
22. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti:
23. Dne 11. ledna 2021 byla na správní orgán prvního stupně podána prostřednictvím Úřadu městské části Praha 8 podána žádost o udělení státního občanství České republiky žalobkyni.
24. Dne 17. května 2022 bylo žalobkyni správním orgánem prvního stupně doručeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla její žádost o udělení státního občanství České republiky z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

25. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 23. května 2022 včasný blanketní rozklad (doplňený podáním ze dne 9. června 2022). V tomto rozkladu namítá žalobkyně totéž pochybení jako v předmětné žalobě.
26. Tento rozklad byl následně zamítnut napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 11. srpna 2022. V odůvodnění napadeného rozhodnutí užívá žalovaný totožné argumenty jako ve svém vyjádření k předmětné žalobě.
27. V řízení před soudem (a ani v řízení předcházejícím) nebylo žádnou ze stran nikterak sporováno, že žalobkyně své povinnosti zaplatit zdravotní pojištění jakožto OSVČ ke dni podání žádosti o udělení státního občanství České republiky nedostála. Stejně tak nebylo sporné, že této povinnosti žalobkyně dostála dodatečně, na základě upozornění správního orgánu prvního stupně, ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, kdy všechny nedoplatky uhradila a tuto skutečnost řádně doložila správnímu orgánu prvního stupně.
28. V podané žalobě byla napadenému rozhodnutí vytýkána pouze jedna vada, a to, že v nezaplacení zdravotního pojištění žalobkyně – OSVČ bylo spatřováno porušení povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů závažným způsobem ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, které dále nebylo prominuto ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství.
29. Žalobkyně ve své žalobě cituje množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4. května 2006, č. j. 2 As 31/2005–78, rozsudek ze dne 18. prosince 2008, č. j. 5 As 47/2008–92) a Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 19. října 2015, č. j. 3 A 78/2013–36, rozsudek ze dne 17. května 2018, č. j. 9 A 25/2015–39). Soud však zdůrazňuje, že tato citovaná judikatura na věc nepřiléhá přesně. Jedná se o judikaturu vyzdvihující některé základní právní principy, zejména princip přiměřenosti. Není zde však srozumitelná odpověď na předmětnou otázku, totiž zdali nezaplacení zdravotního pojištění za celé rozhodné období představuje porušení povinnosti dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, potažmo zdali jeho dodatečné zaplacení lze chápat jako odstranění škodlivého následku ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství a může být takto prominuto. Ačkoliv se tedy soud v obecné rovině ztotožňuje se závěry z citované judikatury, jejich použitelnost v dané věci je mizivá. V řízení není rozporováno, že má být při rozhodování správních orgánů uplatněn princip přiměřenosti, ale je rozporováno, zdali byl v postupu dotčených správních orgánů v této konkrétní věci princip přiměřenosti uplatněn správně.
30. Soud tak při posuzování důvodnosti žalobkynina nároku vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze níže, která se přímo týká dané problematiky.
31. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. června 2017, č. j. 7 As 275/2016–50 je uvedeno následující: „Z uvedeného vyplývá, že jednání stěžovatele nemělo jen charakter bagatelního a omluvitelného porušení právních předpisů ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, u něhož by se dalo uvažovat o aplikaci principu proporcionality. Stěžovatel se nedopustil pouze výjimečného či jednorázového porušení právních povinností, ale naopak opakovaně a dlouhodobě porušoval povinnost hradit řádně a včas pojistné na zdravotní pojištění. Vzniklé dluhy sice dodatečně uhradil, ale vždy až po jejich vzniku jednorázovými většími částkami... Stěžovatel byl nepochybně obeznámen se zákonnými předpoklady, které budou posuzovány v souvislosti s řízením o žádosti o státní občanství. Bylo proto v jeho zájmu, aby před správním orgánem prokázal, že v jeho případě už nebude docházet k porušování předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Po žadateli o udělení státního občanství lze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dle smyslu a účelu zákona o státním občanství požadovat bezpodmínečné plnění veškerých zákonných povinností, pokud se nejedná, ve smyslu zmiňovaného principu proporcionality, o porušení marginální, či zcela jednorázová. O taková porušení se však s ohledem na opakované neplacení záloh ze strany stěžovatele a vznik opakovaných nedoplatků v řádu tisíců, zcela jistě nejednalo.“

32. Dále soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. prosince 2015, č. j. 11 A 167/2014–24, kde je uvedeno následující: „*Nad rámec uvedeného soud dále uvádí, že žalobce nemůže opakovaně porušovat právní řád České republiky a následně nárokovat udělení státního občanství s odůvodněním, že dodržet všechny zákonem stanovené podmínky pro udělení státního občanství je složité a náročné a to navíc v situaci, kdy z jeho strany nepochybně nešlo o ojedinělý exces, a přestože všechny své dluhy později uhradil včetně vyměřeného penále. To platí obzvlášť v případě, kdy žalobce zřejmě na zaplacení příslušných částek zdravotního pojištění dostatečnými finančními prostředky disponoval a v dosavadním průběhu řízení před správním úřadem ani v podané žalobě neuvedl jediný relevantní důvod, který by eventuálně mohl pozdní platby vyměřených částek zdravotního pojištění odůvodnit či vysvětlit... Svým konkrétním jednáním, popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, žalobce porušoval zvláštní právní předpisy upravující zdravotní pojištění a zákon č. 326/1999 Sb. V plnění povinností uvedených v ustanovení § 7 odstavec 1 písm. e) zákona o státním občanství žalobci nebránila žádná objektivní ani subjektivní překážka, nejednalo se ani o jednorázové porušení uvedeného předpisu. Neplnění povinnosti hradit platby zdravotního pojištění nemůže žalobce právně významně odůvodňovat ani neznalostí právních předpisů České republiky, ani jejich složitostí a nesnadné orientaci v nich. Bylo na něm, aby si při povolení trvalého pobytu opatřil informace o tom, jaké povinnosti mu tímto okamžikem vznikají, a navíc nelze předpokládat, že by po celou dobu, kdy neplnil řádně povinnosti plátce tohoto pojištění, nebyl o tomto institutu informován i neoficiálně, například z veřejných sdělovacích prostředků.“*
33. Dále soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. července 2023, č. j. 8 A 26/2022-41, kde je uvedeno následující: *Tvrzení žalobce, že za uvedeným pochybením stála účetní společnost, je nepřezkoumatelné. Z pohledu zákona o státním občanství České republiky je stěžejní, zda jsou platby řádně uhrazeny či nikoli. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále konstatováno, že závažnost jednání žalobce je spatřována zejména v recidivě a dlouhodobosti porušování zákonných povinností žalobce na úseku veřejného zdravotního pojištění, a tedy že se nejedná o jednorázové opomenutí povinnosti. V obdobných případech, kdy žadatel o udělení státního občanství České republiky dlouhodobě a opakovaně neplní své povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti, správní orgán I. stupně žádost o udělení státního občanství České republiky zamítne. V daném případě tedy bylo rozhodnuto tak, aby byla respektována zásada legitimního očekávání zakotvená v § 2 odst. 4 správního řádu.*
34. Dále soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. srpna 2023, č. j. 11 A 78/2023, kde je uvedeno následující: „*Veřejné zdravotní pojištění je solidární systém, když jeho řádné fungování (a následné fungování zdravotní péče) je podstatným způsobem ovlivněno i jeho řádným průběžným financováním, a proto nedodržování platební kázně při hrazení pojistného na veřejné zdravotní pojištění fungování tohoto systému obrožuje. Tvrzení žalobců*

ohledně dluhu na pojistném a vyměřeném penále v tom smyslu, že škodlivý následek byl odstraněn, je sice pravdivé, nicméně tato skutečnost ještě sama o sobě nezakládá důvod pro prominutí splnění této podmínky, neboť první žalobce v průběhu rozhodného období své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění porušoval opakovaně a nedoplatky na pojistném dosahovaly vysokých částek (cca 25 000 Kč), přičemž první žalobce se na území ČR zdržuje dlouhodobě (trvalý pobyt od roku 2016), proto měl dostatek času, aby se seznámil s povinnostmi vyplývajícími z právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Svého dluhu si první žalobce musel být vědom, neboť zdravotní pojišťovny informují pojištěnce o dlužných částkách na pojistném na veřejné zdravotní pojištění... Soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, že porušování předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění bylo opakované a dlouhodobé, dlužné částky dosahovaly nikoli bagatelních částek (maximálně až cca 25 000 Kč). Rovněž pak není možné přehlédnout, že první žalobce pobývá na území České republiky dlouhou dobu, proto si mohl a měl být vědom všech svých povinností. Soud zdůrazňuje, že každý, kdo žádá o udělení státního občanství České republiky, musí respektovat své povinnosti vyplývající z právních předpisů, a svým chováním by měl prokazovat nejen ochotu, ale i schopnost dodržovat právní řád České republiky a vyznat se ve svých záležitostech do té míry, aby předešel porušování svých povinností. Soud proto nepřisvědčil argumentu žalobců, že se v případě nevyhovění jejich žádosti o udělení státního občanství z důvodu nesplnění podmínky dle ustanovení § 14 odstavec 6 zákona o státním občanství jednalo o nesprávné právní posouzení podmínek, za nichž by bylo možno nesplnění zákonných podmínek prvému žalobci prominout.“

35. Výše uvedená judikatura, která spadá na obdobné případy, jako je tomu v nadepsané věci, je svým názorem konstantní a koherentní a nedoznala změn ani po změně zákona o státním občanství od roku 2014, neboť je zřejmé, že správní soudnictví docházelo k témuž závěru v roce 2007, k jakému dochází v dnes (respektive v srpnu 2023). Jedná se o závěr, že neplacení povinného zdravotního pojištění je relativně závažným porušením povinnosti ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, a to i v situaci, kdy je tato částka doplacena dodatečně včetně penále. Zároveň je zde opakující se názor, že neznalost svých zákonných povinností, tj. neznalost toho, kdy, komu a v jaké výši mají být tyto částky placeny, nejsou v tomto směru relevantní, neboť je povinností každého žadatele o udělení státního občanství České republiky, aby se před podáním seznámil s platnými právními předpisy České republiky a tyto dodržoval. Dále je zde opakovaně uvedeno, že několikaleté neplacení zdravotního pojištění je porušování dlouhodobé, což samozřejmě zvyšuje jeho závažnost.
36. Bráno optikou výše citované relevantní judikatury je pak zřejmé, že žalovaný nepochybil, pakliže zamítl rozklad žalobkyně s odůvodněním, že se žalobkyně dopustila závažného, dlouhodobého porušení zákonných povinností a nedostála tak podmínkám dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Ze strany žalovaného se nejedná o libovůli ve správním uvážení, ani o přepjatý formalismus, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž o sebevědomý závěr podepřený o konstantní judikaturu.
37. Z citované judikatury je také zřejmý ustálený závěr, že pakliže je tato povinnost porušena, a následně jsou nezaplacené závazky uhrazeny zpětně (včetně penále), nijak to nesnižuje závažnost porušení povinnosti. Soud v tomto směru upozorňuje, že smyslem splnění povinností dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství není pouze solidární příspěvek do státního rozpočtu. Tím hlavním smyslem je, aby žadatel o státní občanství prokázal, že je ochoten a schopen dodržovat právní předpisy státu, jehož se chce stát občanem. Tudíž

ačkoliv žalobkyně dodatečně „dorovnala“ své závazky vůči státu, nepodařilo se jí prokázat to podstatné, totiž že je schopná samostatně, tj. bez upozornění úřadů, podnikat v České republice v souladu s právními předpisy České republiky, tedy že u ní došlo k pracovní integraci ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.

38. Soud dále odkazuje na důvodovou zprávu týkající se § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, kde je uvedeno následující: *„Žadatel bude nadále prokazovat, že plní povinnosti vyplývající z právních předpisů České republiky s tím, že nově se plnění povinností nebude týkat pouze předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, cla, odvody a poplatky, ale dalších předpisů, pokud se budou týkat veřejnoprávních povinností žadatele k obci, kde se zdržuje, resp. kde je hlášen k pobytu, tj. povinností ve vztahu k veřejnoprávní korporaci jako základní stavební jednotce státu. O nesplnění této podmínky se však nebude jednat v případech, kdy porušení povinností ze strany žadatele by bylo méně závažné a ojedinělé, nebo by šlo o případy, kdy k porušení takových povinností došlo před delší dobou a způsobený škodlivý následek byl odstraněn nebo podniknuta opatření k jeho odstranění. Návrh tak nově výslovně stanovuje limity, na základě kterých je vymezena závažnost porušení výše uvedených povinností. Konkrétně se bude většinou jednat např. o případy, kdy žadatel neoznámí ve stanovené lhůtě cizinecké policii změnu údajů uvedených v průkazu o povolení k pobytu nebo nepožádá včas o prodloužení jeho platnosti, čímž se dopustí přestupku, nebo o případy, kdy žadatel v minulosti uhradil vysoký nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, který vznikl v důsledku porušení povinností z jeho strany, a od té doby pojistné řádně hraď.“*
39. Možnost prominutí těchto povinností ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství se pak dle výše citované judikatury i důvodové zprávy vztahuje na situace, kdy porušení ve smyslu § 14 odst. 6 bylo ojedinělé, méně závažné, před delší dobou a škodlivý následek byl odstraněn. V případě žalobkyně však její porušení bylo dlouhodobé (celé rozhodné období, a pravděpodobně i celá doba jejího podnikání v České republice), závažné (viz výše), trvalo až do upozornění správního orgánu prvního stupně (a pravděpodobně by jinak trvalo i nadále) a škodlivý následek byl odstraněn až po upozornění, tj. po konci rozhodného období. Ze všech těchto důvodů došel soud k závěru, že ve věci žalobkyně nelze aplikovat § 15 odst. 4 zákona o státním občanství a porušení její povinnosti prominout.
40. Nad rámce rozhodnutí se soud vyjadřuje k argumentaci žalovaného, že k odstranění škodlivých následků ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství musí dojít ještě před podáním žádosti o udělení státního občanství. Tento názor je dle soudu, i s odkazem na výše citovanou judikaturu a důvodovou zprávu, příliš dogmatický. Lze si představit situace, kdy je následek odstraněn až po podání žádosti, tj. po rozhodném období, kdy by ještě bylo možné žádosti vyhovět. Například pokud by žadatel neodvedl pouze poslední částku, nebo ji odvedl v chybné výši, nebo pokud by k takovému pochybení došlo jen jedenkrát a před dlouhou dobou. Tato teze je však pouze teoretická, neboť v daném případě, jak bylo rozebráno výše, taková situace nenastala.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.